

EDITORIAL

El Museu Tèxtil, un referent europeu

Terrassa és sinònim d'indústria tèxtil. El nostre passat està vinculat estretament als telers i als teixits. Tot i que ja fa temps que el millor moment del sector ja va passar, la vida dels terrassencs sempre estarà lligada a les fàbriques. Cada any, la Fira Modernista ens ho recorda. Sortim orgullosos vestits d'època per passejar per la ciutat com si estiguéssim a principis del segle XX. I el gran responsable d'aquest sentiment d'orgull i de pertinença és el Museu Tèxtil de Terrassa, que enguany celebra 75 anys de la seva creació. En el marc d'aquesta commemoració, ha inaugurat una exposició que porta per títol "Un museu, mil trames" que mereix més d'una visita perquè, de manera cronològica, dona visibilitat al seu patrimoni que, per la seva característica, material tèxtil, brilla d'una manera captiva darrere dels vidres. És una sort i un privilegi que Terrassa tingui un museu que conserva una col·lecció amb totes les etapes dels teixits des del segle I fins a l'actualitat. És un referent del patrimoni i la cultura tèxtil a Catalunya i a Europa. Un prestigi guanyat a pols.

Diari de Terrassa

Editor: Marc Basté Alujas

Cap de redacció: Miquel Àngel Luque

Redacció:

Directora d'art: Jennifer Waddell

Cap de la secció de Terrassa: Laura Hernández Rojas

Cap de la secció Esports: Josep Cadalso Borjas

Cap de la secció de fotografia: Nebrija Aróztegui Galí

Redacció: Laura Massallé, Jordi Guillem, Xavi Llamas, Mercè Boladeras (cultura), Alberto Tallón (fotografia), Jordi Capella (correcció), Marc Donaire (producció), Cristóbal Moscoso (maquetació)

C/ Puig Novell, 14. 08221 Terrassa

Telèfon: 93 728 37 06 | ciutat@diarideterrassa.es

Publicitat i administració:

Telèfon: 93 728 37 00 | anuncis@diarideterrassa.es

Coordinadora de Publicitat: Núria Hernández Ortega

Publicitat: Anna Guil, Ferran Muñoz

Resp. de màrqueting: Amanda Aguilar

Administració: Maria Montaña Pérez (resp. comptabilitat), Cesca Arcos

Distribució: A. Ruiz, J.L. Vázquez, F. Guillen

Edicions Diari de Terrassa, SL | B02851848

C/ Puig Novell 14 08221 Terrassa.

Administrador: Marc Basté. **Dir. financer:** Carles Fernández

Imprimeix: LERIGRAF **DIPÒSIT LEGAL:** B-19.719-77

OPINIÓ

La descoberta de Josep Puig i Arnaus

Gairebé trenta-cinc anys després de morir a Tolosa de Llenguadoc, Terrassa ha parat atenció a la figura de Josep Puig i Arnaus.

SALVADOR CARDÚS ROS

I qui diu Terrassa, per ser més precisos, la Fundació Arxiu Tobella i la Fundació Torre del Palau amb la publicació del dietari que Puig i Arnaus va escriure des del camp de concentració d'Agde entre els mesos de maig i juliol de 1939. Són 150 pàgines d'una intensitat i honestat excepcional, a més d'una qualitat literària i riquesa lèxica enormes. I van precedides per 200 pàgines més d'una monografia històrica impecable de Josep Puy que ens ajuda a situar l'autor del dietari de manera rigorosa i magistral a la seva ciutat, el seu temps i entre els seus contemporanis. A més, l'edició del dietari de Josep Puig i Arnaus compta amb un aparell de 184 notes esclaridores del seu contingut, un breu pròleg d'un servidor i 50 pàgines més de bibliografia i annexos, entre més, amb la llista dels terrassencs al camp d'Agde. En conjunt, una peça formidable.

Tanmateix, és una obvietat que exagerava quan he dit que Terrassa havia parat atenció a Puig i Arnaus. De fet, Terrassa -com tantes altres ciutats i pobles d'aquest país- viu d'esquena al seu passat, i no per falta de molts i molt bons historiadors locals. El terrassenc mitjà sol ignorar els homes i dones i les ins-

titucions que expliquen on viu i per què la ciutat és com és. Per dir-ho amb un exemple, Terrassa és capaç de tenir un carrer dedicat al general Milans del Bosch o al Cid Campeador, i cap a Josep Puig i Arnaus. I l'edició d'aquest llibre, destinada a un públic inevitablement minoritari, ni cridarà tota l'atenció que mereix el personatge ni farà justícia als terrassencs actuals que tenen el dret -i potser també l'obligació moral- de saber qui era Josep Puig i Arnaus.

Posaré un altre exemple de desmemòria crònica que ve a tomb. El llibre de què parlo és el número 30 de la col·lecció Àmfora que deu el nom a la mítica llibreria que entre 1963 i 1989 ofería tota mena de llibres però molt especialment tots els que es publicaven en català. L'Àmfora era portada amb intel·ligència i exquisidesa de tracte per la Nícia Puig, precisament la filla de Josep Puig i Arnaus. I també hi trobàvem magnífics LP de música catalana i d'interprets internacionals, particularment de jazz -com era preceptiu a Terrassa-, escollits i recomanats per Gemma Vicens. Però qui hi havia darrera d'aquella iniciativa políticament arriscada i econòmicament generosa?

Doncs una colla d'antifranquistes cultes i notables -els Canyameres, els Badia, els Puig... entre més- que també podrien quedar en l'oblit, si no és que algun ignorant malintencionat, a més, no els acaba menystenint fent-los un judici ideològic anacrònic. Prou que em consta que als responsables d'algunes de les institucions més rellevants de la ciutat, allò que abans en deíem "prohoms", des d'instàncies "oficials", ara ja se'ls tracta de "caspa".

A la presentació del llibre, Vicenç Villatoro -de fa poc director del Memorial Democràtic- va insistir en la importància de la memòria local, que és també la universal. Però no com a curiositat erudita, sinó com a fonament de qualsevol projecte de comunitat humana amb visió de futur. De manera que -i això ho afegeixo jo- els principals problemes que té aquesta ciutat es deuen, precisament, al fet que se la vol fer avançar sense tenir en compte els fonaments sobre els quals s'ha construït fins ara. I és que, sense el fort sentit de pertinença que proporciona la memòria, no es pot aconseguir la cohesió social necessària per donar resposta als grans desafiaments a què estem abocats.

COL·LECCIÓ DIONÍSIA PUIG